

ARTHUR MACHEN

KORKU

YÜCE TANRI PAN'IN KIZI

HELEN

ulysses
yayınları

1.BÖLÜM

DENEY

“Geldiđin için çok memnunum, Clarke. Zaman ayırabileceđinden emin deđildim.”

“Birkaç gün için ayarlama yapabildim. Őu sıralar işler pek yoğun değil. Bunu yapmak istediğinden emin misin, hiç tereddüdün yok mu, Raymond? Bu tamamen güvenli mi?”

İki adam, Dr. Raymond’un evinin önündeki terasta yavaşça yürüyordu. Güneş, batıdaki dağların üzerinde hâlâ asılıydı ama soluk, kızıl bir parıltıyla parlıyor, gölge düşürmüyordu. Hava tamamen durgundu; tepelerdeki büyük ormandan tatlı bir esinti geliyor, arada bir yaban güvercinlerinin yumuşakça mırıldanan çağrısı duyuluyordu. Nehir, aşağıda, uzun ve güzel vadide, yalnız tepelerin arasından kıvrılarak akıyordu. Güneş ufka doğru

süzülüp kaybolurken tepelerden saf beyaz bir sis belir-
meye başladı. Dr. Raymond aniden arkadaşına döndü.

“Güvenli mi? Elbette. Operasyonun kendisi son de-
rece basit, herhangi bir cerrah yapabilir.”

“Başka bir aşamada hiçbir tehlike yok mu?”

“Hiçbir aşamada kesinlikle fiziksel bir tehlike yok,
sana söz veriyorum. Sen her zaman çekimser olmuş-
sundur, Clarke, her zaman. Fakat geçmişimi biliyorsun.
Son yirmi yılımı tıbbı adadım. Bana şarlatan, düzenbaz,
sahtekâr dediler ama doğru yolda olduğumu hep biliyor-
dum. Beş yıl önce amacıma ulaştım ve o günden beri
her günümüz, bu gece yapacağımız şeye hazırlanmakla
geçti.”

“Bütün bunların doğru olduğuna inanmak isterdim,”
dedi Clarke, kaşlarını çatıp Dr. Raymond’a şüpheyile
baktı. “Raymond, teorinin yalnızca bir yanılısına olma-
dığından emin misin? Elbette etkileyici bir vizyon olabi-
bilir. Fakat sonuçta yalnızca bir hayal, değil mi?”

Dr. Raymond yürürken birden durdu ve keskin bir
hareketle döndü. Orta yaşlı, zayıf ve ince yapılı, soluk
sarı tenli bir adamdı ama Clarke’a cevap verirken yüzü-
ne bir sıcaklık yayıldı.

“Çevrene bak, Clarke. Dağları, dalga dalga gelen tepeleri, ormanları, meyve bahçelerini, olgun mısır tarlalarını ve nehir kıyısındaki sazlıklara kadar uzanan çayırları görüyorsun. Burada, yanı başında durduğumu görüyor ve sesimi işitiyorsun. Ama sana söylüyorum, tüm bunlar—evet, gökyüzünde yeni parlamış o yıldızdan, ayağımızın altındaki katı toprağa kadar her şey—yalnızca birer hayal ve gölgeden ibaret. Gerçek dünyayı gözlerimizden saklayan gölgeler bunlar. Gerçek bir dünya var ama bu, büyüün ve görünün ötesinde; bu, Arras duvar halısındaki¹ kovalamacaların, rüyaların ötesinde, bir perdenin arkasında gizli. Bu perdeyi bir insanın kaldırıp kaldırmadığını bilmiyorum. Fakat biliyorum ki bu gece, başkasının gözleri önünden o perdenin kalktığına sen ve ben tanıklık edeceğiz. Bütün bunları garip bir saçmalık olarak düşünebilirsin; garip olabilir ama gerçek. Eski Çağ insanları perdenin kalkmasının ne anlama geldiğini biliyorlardı. Onlar buna Tanrı Pan’ı görmek derdi.”

Clarke irkildi; nehrin üzerinde toplanan beyaz sis serinin bir ürperti getirmişti.

1. Orta Çağ’da ve Rönesans döneminde üretilen, ayrıntılı sahnelerle bezeli dokuma halıları ifade eder. Bu halılar, genellikle şövalyeler, mitolojik yaratıklar, av sahneleri ve doğa manzaraları gibi sahneler içerirdi.

“Gerçekten olağanüstü,” dedi. “Eğer söylediklerin doğruysa, Raymond, çok tuhaf bir dünyanın eşiğindeyiz. Sanırım fiziksel müdahale mutlak bir gereklilik, değil mi?”

“Evet, gri madde üzerinde küçük bir lezyon, hepsi bu. Bazı hücrelerin hafif bir düzenlenmesi, mikroskopik bir değişiklik; yüz beyin uzmanından doksan dokuzunun fark edemeyeceği kadar küçük bir değişim. Seni bu konularla sıkmak istemem, Clarke. Sana son derece etkileyici gelebilecek ama sonunda yine şu anki kadar karanlıkta bırakacak teknik detaylar verebilirim. Fakat gazetelerin arka köşelerinde rastgele okuduğun bazı yazılardan, son zamanlarda beyin fizyolojisinde büyük ilerlemeler kaydedildiğini duymuşsundur. Geçenlerde Digby’nin teorisi ve Browne Faber’in keşifleriyle ilgili bir paragraf okudum. Teoriler ve keşifler!

“Onların bugün bulunduğu noktaya ben on beş yıl önce ulaşmıştım; son on beş yıl içinde de yerimde saymadığımı söylememe gerek yok. Yıllarca süren emek, karanlıkta el yordamıyla ilerlemeler, hayal kırıklıkları ve bazen de ümitsizlikle dolu gün ve gecelerin ardından, arada bir başka birilerinin de benim aradığımı arayıp aramadığını düşünerek titrediğim zamanlar oldu. Fakat

sonunda, aniden gelen büyük bir sevinç ruhumu sardı ve uzun yolculuğun sona erdiğini anladım. O zaman da şimdi de bir rastlantı gibi görünen, anlık bir düşüncenin sıradan bir çizgi üzerinde izlenmesiyle, büyük gerçek bir anda karşıma çıktı. Önümde bütün bir dünya, bilinmeyen bir küre belirdi; insan gözünün ilk kez güneşi, gökyüzündeki yıldızları ve altındaki sakin yeryüzünü gördüğü andan beri hiçbir geminin yol almadığı kıtalar ve büyük okyanuslar gördüm.

“Bunu dilim döndüğünce anlatmaya çalışıyorum, Clarke. Fakat böylesine soyut bir konuyu anlatmak zor. Buna rağmen, belki de bu söylediklerimi açık bir dille ifade etmek mümkün olabilir. Mesela, dünyamız şimdi neredeyse her yerinden telgraf telleri ve kablolarla sarılmış durumda. Düşünceler, düşüncenin hızına yakın bir hızda doğudan batıya, kuzeyden güneye, okyanuslar ve çöller üzerinden iletiliyor. Şöyle düşün: Bir elektrikçinin, kendisinin ve meslektaşlarının sadece küçük ayrıntılarla oyalanıp onları dünyanın temelleri sandıklarını fark ettiğini hayal et. Böyle birinin, aslında bunun, sınırsız boşluğun akım için açıldığını ve insan sözlerinin güneşe, güneşin ötesindeki sistemlere doğru yayılıp düşüncemizin sınırlarını zorlayan o boşlukta yankılandığını fark etmesi gibi. Benim başardığım şey için bu fena bir benzetme sayılmaz.